

ske Lægeforening nedsatte fodplejerudvalg. Udvalget er nedsat i henhold til en af foreningens repræsentantskab vedtaget ordning med hensyn til autorisation af fodterapeuter af 1942.

Efter denne ordning er autorisation blevet meddelt fodterapeuter, der har gennemgået en af lægeforeningen godkendt uddannelse. Bestemmelserne herom findes i de af lægeforeningens hovedbestyrelse udsendte bestemmelser for den af Den almindelige danske Lægeforening anerkendte uddannelse af fodterapeuter af 1952.

Endelig er der gennem lægeforeningen udfærdiget annonceringsregler for fodterapeuter, der er autoriseret af Den almindelige danske Lægeforening.

Den almindelige danske Lægeforening har imidlertid meddelt, at foreningen ønsker at blive fritaget for sin medvirken ved autorisation af fodterapeuter, idet foreningen mener, at meddelelse af autorisation og godkendelse af uddannelsesplaner nu må være en offentlig opgave. Foreningen har herved henvist til, at Fodplejerskolen står under tilsyn af indenrigsministeriet, der dækker samtlige udgifter ved skolens drift samt til, at uddannelsesplaner m.v. for fodterapeutuddannelsen skal godkendes af det af indenrigsministeren nedsatte uddannelsesnævns sundhedsvæsenet.

Lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse indeholder i §§ 2-4 bestemmelser om sundhedsstyrelsens tilsyn med sundheds- og sygeplejen, herunder fodterapeuterne. Endvidere indeholder lov nr. 87 af 21. april 1914 om embedslæggevæsenets ordning i § 3 hjemmel for embedslægerne til at udgøre mellemløbet mellem sundhedsstyrelsen og bl. a. fodterapeuter.

Medens der på andre områder indenfor sundhedsvæsenet findes detaljerede lovbestemmelser om udøvelsen af specialiserede erhverv såsom læge, tandlæge, sygeplejerske, jordemoder og terapiassistent, har man hidtil savnet regler om fodterapeuternes virksomhed. Det findes derfor rimeligt nu at indføre en offentlig autorisationsordning til afløsning af den hidtidige ordning. Autorisationsbeviset er dokumentation for, at vedkommende opfylder de krav, som må stilles til en uddannet fodterapeut, og kan således tjene til betryggelse for offentlige myndigheder og andre, som fodterapeuten i sin virksomhed kommer i kontakt med. Det hermed fremsatte lovforslag bygger videre på de forannævnte i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse og embedslægeoven indeholdte bestemmelser og følger i øvrigt i hovedtræk principperne i lægeoven, jfr. lovebekendtgørelse af 14. maj 1970, lov nr. 127 af 25. maj 1956 om sygeplejersker samt lov nr. 154 af 8. maj 1968 om terapiassistenter.

Efter en opgørelse foretaget pr. 1. februar 1970 er der ca. 550-600 fodterapeuter i virksomhed, der er autoriseret af Den almindelige danske Lægeforening; af disse er knapt 500 privatpraktiserende. Alle har modtaget deres uddannelse ved Fodplejerskolen i København, der foreløbig er det eneste offentligt godkendte uddannelsessted for fodterapeuter. Herudover fungerer løst anslået ca. 8-900 personer som uautoriserede fodplejere i privat praksis. Disse uautoriserede fodplejere har så godt som ingen uddannelse eller i bedste fald en særdeles kort uddannelse af nogle få ugers varighed, der på ingen måde kan sammenlignes med Fodplejerskolens 18 måneders koncentrerede uddannelse.

Det er derfor af særdeles stor betydning for de ved Fodplejerskolen uddannede fodterapeuter — og også klart i patienternes og det øvrige samfunds interesse — at kunne skelne mellem de fodterapeuter, hvis uddannelse kvalificerer dem til at udøve egentlig terapi og de uautoriserede fodplejere. Det bemærkes i den forbindelse, at autoriserede fodterapeuter i dag så godt som udelukkende beskæftiger sig med egentlig terapi.

På denne baggrund foreslås det som ovenfor anført i loven at ændre betegnelsen fodplejer til fodterapeut, idet denne betegnelse forbeholdes personer, der er uddannet ved den af indenrigsministeren godkendte skole og autoriseret af indenrigsministeren.

Gennemførelsen af en offentlig autorisationsordning for fodterapeuter vil tillige betyde, at fodterapeuter med hensyn til tavshedspligt og muligheden for vidneudelukkelse bliver sidestillet med bl. a. jordemødre og sygeplejersker.

Gennemførelsen af lovforslaget vil ikke medføre udgifter for staten.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Ifølge stk. 2 meddeles autorisation af indenrigsministeren eller den, han bemyndiger dertil. Det er tanken at bemyndige de(n) godkendte skole(r) til at udfærdige og udlevere autorisationsbeviser til de fra skolen udgåede elever sædvanligvis samtidig med udlevering af eksamensbeviser, dog således at tvivlstilfælde forelægges for indenrigsministeriet. En sådan ordning vil ikke påføre skolerne nogen merudgift.

Bestemmelsen i stk. 3 muliggør dansk tilslutning til et eventuelt kommende fællesnordisk arbejdsmarked for fodterapeuter og en europæisk arbejdsmarkeds overenskomst. Der henvises endvidere til § 3 om administrativ fratagelse af autorisation for en fodterapeut fra et andet nordisk land.